

Předmluva

Nikdy nevěřte lháři – to je asi dobré shrnutí téhle knížečky. Určitě mnozí z vás usoudí, že když říkám „lhář“, mám na mysli sebe. Tvrdil jsem přece, že pokračování cyklu nebude. Ale hned vzápětí vysvětlím, proč to nejste vy, kdo tady byl oklamán.

Protože i když jsem se občas zmínil, že mám v hlavě ještě spoustu historek z Lokiho světa – tehdy to ještě byla pravda – a určitě se k nim jednou nebo dvakrát vrátím, v hloubi duše jsem stejně měl pocit a dojem, že už je to uzavřená kapitola. Že mám teď dva nové cykly, nové hrdiny, které si mnozí z vás oblíbili. Myslel jsem, že mám vážně co dělat, psát, vymýšlet a nemám čas zabývat se tím zatraceným chlápkem s párátkem v zubech.

Připadalo mi, že jsem to řekl dost výrazně a zřetelně – pořád mi to tak připadá – a on to pochopil a odešel. Mýlil jsem se. Vrátil se, a to dost mazaným způsobem. Nejdříve jako spojení se stále nerealizovaným nápadem Iwa Strzeleckého (nebudu o tom ještě psát, ale existuje šance, že vás trochu pobaví, až vznikne), pak jako nápad na film (brzy o tom řeknu o trochu víc, ale už teď naznačím, že se to určitě neobejde bez vaší pomoci), až nakonec jako... „Lhářovka“.

Přesně tak. „Lhářovka“ – nesběratelská karetní hra, kterou možná vlastníte – byla ve skutečnosti tou poslední kapkou, kterou přetekl pohár. Skupina Lans Macabre odvedla při vymýšlení mechanismu hry skvělou práci. Taky bylo fajn pozorovat své postavy očima

Roberta Sienického (no dobrá, ne doslova). Tohle všechno způsobilo, že, no, trochu se mi zastesklo. A pak ještě ke všemu Iwo udělal geniální plakát k ještě neexistujícímu textu... a už to jelo. Tak se mi ten darebák vychytrale vetřel. Říkali mi: nikdy nevěř lháři. Ech...

To, co si teď přečtete, je novelka a povídky, které je nutné pečlivě umístit do chronologie událostí. Nebude to těžké, když se podíváte, kteří hrdinové jsou přítomni a kteří ne. Těm, kdo si nechtějí hrát na hádanky, řeknu, že akce povídek *Obchodník se sny* a *Dohazovač* se odehrává někde mezi povídkami z prvního dílu, a určitě dřív, než Loki dostal Lhářika. *Machinomania* už popisuje události poté, kdy se dala dohromady Lhářova družina, ale došlo k tomu teprve nedávno a ještě nebyli sehraní. Vlastně se zrovna sehrávají...

Povídky, hodně na to spoléhám, vrhnou trochu světla na to, co opravdu Loki dělal pro anděly a jak zároveň realizoval své složité plány, které později – jak ostatně víte – dopadly, jak dopadly.

Doufám, že se budete bavit přinejmenším stejně dobře jako já, když jsem ty texty psal. Pokud ano a pokud to pak dáte najevo dost nahlas, ještě se s Lokim setkáme.

A teď promiňte, čeká na mě jedna banda motorkářů a jejich máma.

Jakub

Obchodník se sny

*Minneapolis, Minnesota
Současnost*

Zvonek výtahu ho vytrhl z apatie. Pevněji sevřel prsty na úchytu neceséru, nadechl se a počkal, až se otevrou dveře. Vyšel na hotelovou chodbu, zpívaje si hit, na jehož název si teď ani za nic nedokázal vzpomenout. Mrkl na číslo pokoje načmárané na vnitřní stranu dlaně a odbočil doleva. Když míjel staršího šedovlasého muže v černém obleku, dotkl se střížky klobouku, ale protože se chlapík právě potýkal s magnetickým zámkem, ani ho nenapadlo na zdvořilost odpovědět. A to byla urážka, která bílým nikdy nesměla jen tak projít.

Zastavil se, postavil necesér a pomalu se otočil. Když to udělal, na jeho obličej se rozhostil široký, upřímný úsměv. Společně s důlkou ve tvářích a vráskami kolem očí, trochu zvětšenými skly brýlí, dodával jeho obličej přímo dobrácký výraz. Stejně tak hlas, který k obličejí patřil, byl hluboký, ale příjemný. Milý, dávající najevo zkušenosti a především dobrou vůli.

„Můžu vám pomoci?“ zeptal se. „Vidím, jak se s tím potýkáte, a já tyhle zámkové dobře znám.“

Aniž by čekal na odpověď, přesunul se k muži, levou rukou sáhl po kartě, pravou mu diskrétně strčil do kapsy kalhot a vytáhl telefon.

Muž v černém obleku, vyvedený z míry, se pokusil poděkovat za pomoc, ujistit neznámého, že si poradí, ale ve skutečnosti se nijak zvlášť nebránil. Úroveň frustrace už viditelně dosáhla bodu, kdy člověk drobně překračoval hranice studu a občas využil nabízenou pomoc.

Nebylo těžké uhodnout, co tu dělal. Oblek dobré značky, ale s viditelnými stopami obnošení, na krku šedivé chlupy, trochu povislá kůže šíje a na ní několik vrásek, pár štetin špatně oholených vousů. Boty elegantní, kožené, ale nepříliš vhodné k oblečení, protože měly tmavě hnědou barvu a načerno byly pouze napašované. K tomu ten problém s kartou, který naznačoval, že muž příliš často v hotelích nebydlel. Rozhodně ne v tak drahých.

Rychlý pohled na telefon – samozřejmě nezabezpečený, k odemčení stačilo namačkat kombinaci kláves nastavenou z výroby –, a seznam posledních zpráv ho jen utvrdil v už získaném názoru. Muž v obleku měl románek s nějakou mladou čubičkou, která na něj dostala zálsusk.

Obvykle by mu to stačilo, ale dnes... Dnešek nebyl obvyklý, necesér a jeho obsah to připomínaly až příliš neodbytně. Kromě toho pozdravil jako první, bez zvláštního důvodu, což už samo o sobě bylo zřídkavé. Naposledy se mu to stalo možná před sto padesáti lety. O to více teď toužil po odplatě.

Za zády muže v obleku rychle proletěl seznam kontaktů, zatímco předstíral, že čistí magnetickou kartu. Pak ji pomalu protáhl štěrbinou čtečky. U kliky se rozsvítilo zelené světlo.

„Ach, děkuji,“ řekl muž, přestože v jeho hlase nebylo po vděčnosti ani stopy.

Kdo ale potřeboval jeho vděk, když se v telefonu nacházela snadná, sladká pomsta? Zapamatoval si čís-

lo a rychle zastrčil přístroj zpátky do kapsy mužových kalhot.

„Prosím,“ řekl a vrátil se k neceséru.

Zvedl ho ze země, ještě jednou se podíval na číslo na ruce – jediné, které si z nějakého nepochopitelného důvodu nedokázal zapamatovat – a došlo mu, že už v podstatě stojí u správných dveří.

Zpoza rohu na konci chodby se právě vyloupl hotelový boy a z dálky zaslechl známý zvuk výtahového zvonku, zvěstující zjevení se překrásné, již velmi rozechvělé blondýnky v lehkých šatičkách s černými a bílými svislými pruhy. Držela v ruce sandály. Když ho spatřila, zamávala jimi na něj a on pozvedl ruku v pozdravném gestu. Možná se dnes ještě uvidí, i když by si na to zrovna nevsadil. Ostatně, neměl rád takové, které nepředstavovaly žádnou výzvu. Bylo to jako jíst ve fastfoodech. Dobré akorát pro líné bělochy.

Počkal, až dívka zmizí v pokoji muže v obleku. Pevněji sevřel držadlo neceséru a konečně zaklepal.

„Dále,“ ozvalo se zevnitř.

Ani nesáhl po klice, věděl, že bez karty se přece dovnitř nedostane. Takže se jen usmál a čekal. Po chvíli zaklepal ještě jednou.

Tentokrát někomu uvnitř došlo, o co jde, protože se ozvaly kroky a vzápětí se dveře otevřely dokořán. Na prahu stál v džínách a černém tričku oblečený muž po čtyřicítce s přísným, jako ze dřeva vytesaným zarudlým obličejem, orlím nosem a tmavými a tak pronikavými očima, jako by chtěl všechny prohlédnout skrz. Lesklé černé vlasy měl spletené do dvou copů, padajících na ramena. Na řemínkách, kterými byly svázány, visely drobné dřevěné korálky.

„Ty jsi...“ zkusil se zeptat indián, ale slova mu uvázla v hrdle. „Jsi...“

„Do toho,“ pobídl ho, upravil si brýle a usmál se – široce, ale už ne tak dobromyslně jako předtím. „Vyslov mé jméno.“

„Ty jsi Kojot?“

Přikývl.

„Co kdybys mě pustil dovnitř?“ navrhl. „Mám na práci něco důležitého, než začneme.“

Indián o krok ucouvl, ustoupil stranou a pustil Kojota do pokoje.

Host rázně vešel dovnitř, minul dveře do koupelny a postel, odsunul židli a postavil na ni necesér. Pak se přes desku masivního stolu natáhl pro pevný telefon, přivřel oči a bezhlesně pohnul rty, aby zopakoval zapamatovanou řadu čísel. Vyfukal ji na klávesnici, nezapomínaje nejdříve vytočit dvě nuly, vyžadované pro vnější hovor. Čekal tři zazvonění, než uslyšel zralý ženský hlas.

„Z celého srdce se omlouvám, paní,“ řekl hlasem změněným v roztržitý, komický baryton postaršího učitele, „ale volám z hotelu Panorama. Váš muž tady ztratil peněženku a já jsem našel vaše číslo na té směšné kartičce, víte, té se zprávou, komu dát vědět, kdyby se stala nehoda. Chtěl jsem mu ji vrátit, ale na recepci mi nechtěli říct, na kterém je pokoji.“ Trochu nervózně a trochu omluvně se rozesmál. „Nebo prostě nechtějí nám, maličkým z prvního patra, dávat kontakty na ty v apartmánech... Ne, paní, určitě jsem se nespletl a... I když ne, okamžik. Možná opravdu ano. Skutečně, omlouvám se, že jsem obtěžoval. Ano, na shledanou.“

Ukončil hovor a podíval se na poněkud udiveného indiána.

„Potkal jsem ho na chodbě,“ vysvětlil. „Neodpověděl mi na pozdrav.“

„Aha.“

Majitel pokoje pokýval hlavou, jako by naprosto chápal. Kdo ví, možná to tak doopravdy bylo, nebo už se chtěl věnovat důležitější věci, například obsahu neceséru. Nešlo si totiž nevšimnout jeho nervózních pohledů oním směrem, svírajících se a zase rozevírajících se pěstí, přešlapování z nohy na nohu.

Kojot se při tom pohledu zašklebil. Kdysi byl rozhodně jeho lid trpělivější. Musel, s ohledem na to, co mu připravil osud, bílí a ten jejich prokletý bůh. Nebo spíše bůh andělů. Povzdechl si a odhodil klobouk na postel. Pak si sundal černý kabát, rozepnul knoflík u košile pod krkem a zul si boty.

„Na šamana jsi docela mladý,“ řekl, aniž by indiánovi věnoval pohled. „Ale to je možná dobře, už jsem měl plné zuby těch rozpadajících se, roztřesených pytlů kostí, mluvících v zasraných hádankách. Jak se jmenuješ?“

„Dominic Verenton, pane.“

Kojot se zprudka otočil a plivl na zem přímo pod indiánovy nohy. Pak se zašklebil v grimase opovržení a, pečlivě zdůrazňuje každé slovo, procedil skrz zuby:

„Už nikdy se mnou takhle nemluv. Zeptal jsem se tě na jméno, ne na zkurvenou přezdívku, pod kterou se kurvíš.“

„Kráčející ve stínu,“ opravil se indián bleskově. „A omlouvám se, pa... vlastně Kojote.“

„To je lepší.“

Kojot si povzdechl a rozepnul si kalhoty. Strčil ruku do boxerek, škulbl a utrl si velké, hladce oholené přirození, které také odhodil na postel vedle klobouku.

Indiánův bezbřehý údiv kvitoval pokrčením ramen.

„Překážel mi v soustředění,“ řekl. „A věc je vážná a nesnese odkladu.“

Zapnul si kalhoty, zvedl ze židle necesér a posadil se. Kráčejícímu ve stínu pokynul na postel naproti sobě, jen pár centimetrů od svého penisu. Teprve ve chvíli,

kdy si muž sedl, přehodil si Kojot nohu přes nohu a propletl dlaně do stříšky, ukazováčky přitisknuté ke rtům.

„Pochopil jsem, že jste hotoví. Zákon je napsaný, lidé jsou připraveni k jeho realizaci, všechno, co se týkalo Rodů a Kmenů, je uděláno a jediné, na co teď čekáte, jsou kroky Kongresu, je to tak?“

Kráčející ve stínu přikývl, i když, jak se Kojot domníval, to byla pravda jen napůl. Ve skutečnosti totiž nikdo na nic nečekal. Nikomu se ani nezdálo, že by se někdo skutečně zajímal o osud současných indiánů, kteří byli jen naběhlým, rudým vředem na hladké tváři svědomí Spojených států. Natož o sny o autonomii, té opravdové, téměř o státu ve státě, s vlastním právem, a ne jeho parodií, s prací, úřady... Ne, to byla vidina, v kterou nevěřil v podstatě nikdo, dokonce ani ti, kdo ještě vkládali jakousi naději do něj, do Kojota, kdysi dávno boha.

Většina z těch, kdo v něj věřili – nebo přesněji připouštěli jeho existenci někde a někdy v minulosti –, už dávno nabyla přesvědčení, že je opustil. Utápěli svůj smutek v mořích a oceánech levné whisky, kterou jim bílí dávali výměnou za jejich krotkost, hlasy a občas i za jejich dcery na noc nebo dvě. Občas, v opilecké vidině nebo záblesku střízlivosti, bolestněm jako paprsek světla zářící přímo do očí, ho proklínali a ptali se, proč je opustil. Beze stínu pochybnosti přemýšlel stejně i tady tenhle. Jenže Kojot nezapomněl, pořád s nimi byl, a nejlepší důkaz představoval právě onen necesér.

Teď ho otevřel, pomalu, s úctou, ale i s jízlivým vzdorem. Věděl totiž, že se muž, který sedí naproti, za chvíli zcvokne. Tak se tomu říká? Zcvokne? Kojot si občas nebyl jistý, co má v jazyce bílých význam a co je jenom pitomé slovo, narychlo vymyšlené z lenosti.

Konečně cvakly zámky, zvedlo se víko a očím Kráčejícího ve stínu se zjevily desítky malých i větších, pečlivě spletených lapačů snů. Všechny kousky zářily žlutavým, občas narudlým světlem, všechny tichounce šuměly jako pramen kdesi mezi stromy ve Skalistých horách.

„Tohle je dar od vašeho boha, Kráčející ve stínu, od ducha – možná ne úplně dobrého, ale jediného, který vám zbyl. Jediného, který může splnit vaše sny.“

Indián si chvíli prohlížel obsah neceséru, zíral, jako by koukal na trojrozměrný obrázek, a za každou cenu se v barevných nitkách, perech a korálcích snažil zahlédnout plachetnici. Nakonec to vzdal a zvedl hlavu.

„Promiň, Kojote, ale nechápu,“ řekl. „Co to vlastně je?“

„To...“ začal bůh, ale nebylo mu dopřáno odpovědět.

Najednou se totiž otevřely dveře do koupelny a v nich stál... šedovlasý muž. Měl trochu ušpiněný oblek a vypadal ospale, ale viditelně spokojeně. V ruce držel obrovskou pistoli a mezi zuby měl párátko.

Kojot se pokusil vstát z místa, ale koutkem oka postřehl pohyb za oknem a okamžitě mu došlo, že to bude k ničemu. Vzápětí se okno otevřelo – přestože to bylo zdánlivě nemožné, ne na tomto patře – a okřídlená postava, kterou indiánský bůh před okamžikem zahlédl, majestátně vlétla do pokoje.

Kráčejícímu ve stínu je třeba přiznat, že se pokusil zareagovat. Vrhł se přes postel – teď už si nevšímal orgánu, který na ní ležel – a sáhl do šuplíku pro malý revolver. Ale i když byl rychlý, jeho rychlost se nemohla rovnat té, které dosáhl anděl, jenž se bleskově zjevil před skříňkou a kolenem zabouchl napůl otevřený šuplík i s indiánovou rukou uvnitř. Křuplo to. Kráčející ve stínu zaječel.

Muž v obleku zavrtěl hlavou v předstírané účasti.

„A komu teď přednesu celý ten předem připravený monolog, hm? Komu řeknu, jak jsem odhalil tvůj tajný plán a jak jsem tě prohlédl, Kojote? Povídat to tobě je přece nesmysl a zavání to záporáckým proslovem z laciného akčního filmu.“

Kojot pokrčil rameny. Odložil necesér na stůl a rozpažil ruce.

„Nemám ponětí, co teď uděláš, Loki,“ řekl. „Protože jsi to ty, že? Zrádce Loki, poskok ve službách boha bílých.“

„Hele, já jsem taky bílej, ty zasraný rudý rasisto,“ rozesmál se Lhář.

V tu chvíli z něj úplně sklouzla iluze, jako by byla voskovou maskou, a v místnosti se náhle udělalo tepleji. Každým okamžikem se stával více sám sebou, elegantním dlouhovlasým blondákem s pečlivě zastříženými vousy, oblečený v dokonalém černém obleku a tričku stejné barvy.

„A kromě toho ten kousek s telefonem manželce... To bylo vážně slabé. Pod tvoji, řekněme, úroveň.“

Na rohu postele přestal Kráčejíci ve stínu křičet. Teď už jen tiše skučel a popotahoval nosem. S těmi copy, nudlemi tekoucími z nosu a slzami v očích vypadal jako výjimečně ošklivá, přerostlá druhačka.

Lhář si ještě jednou povzdechl a posadil se na kraj postele.

„Nejhorší na tom všem je, Kojote,“ řekl, „že tvůj plán mohl vyjít, nebýt toho, co v něm bylo asi nejdůležitější. Měřítka. Chtěl jsi toho udělat moc najednou a příliš ses odhalil.“

Kojot vrhl pohled nejdříve na anděla v rohu pokoje, potom na Lokiho a nakonec se zadíval na obrázek na zdi. Představoval nějakou bitvu z období občanské války. Bůh si najednou uvědomil, proč si nedokázal zapamatovat číslo pokoje. 1890. Není to jen číslo, je to datum,

kteř si kdysi prostě vymazal z paměti, aby ho během vykonávání mise plně falešných úsměvů a pokorných úklon v zájmu celé věci nerozptyloval hněv. 1890, prosinec. Masakr u Wounded Knee.

„Jde o to, že i já se vyskytuju v domech kongresmanů a jiných politiků,“ pokračoval Loki ve svém monologu. „A taky v jejich ložnicích, představ si to. Občas nějakého lapače snů tu a tam bych si ani nevšiml, ale když jsem je viděl v každém domě... No, začalo mě to zajímat.“

„Myslím, že jsi tvrdil, že nemá smysl, abys tohle všechno vyprávěl,“ přerušil ho Kojot. „Jestli už musíš něčím zaměstnat svoje ústa, tak támhle vedle tebe leží něco, co se docela hodí.“

Ukázal rukou na vlastní přirození. Loki následoval jeho pohled.

„No jo, slyšel jsem, že jsi ovládl tenhle trik,“ řekl uznale. „Ale abych se vrátil k tématu. Přemýšlím – a tam právě mířím –, jestli lidé opravdu sní o věcech, za které se stydí. Vážně ti všichni dali něco, co jsi mohl použít?“

Kojot se opovržlivě zašklebil.

„Proč bych ti měl vůbec něco říkat?“

„Protože nejsem záporák, a tvůj nápad... Oceňuji ho,“ zdůraznil poslední dvě slova a pak dodal ještě něco. Už bezhlesně, ale tak, aby to Kojot bez potíží dokázal vyčíst z pohybu rtů.

Indiánský bůh se ještě jednou zadíval na obrázek na zdi, pak na indiána svíjejícího se v rohu postele a nakonec na Lokiho.

„Občas sní. A když správně sestrojíš lapač, nezachytí jenom konkrétní sen, ale taky vyvolá v hlavě odpovídající myšlenky. V tomhle neceséru,“ položil na něj ruku a zavřel víko, „je všechno, co můj lid potřebuje.“

„Škoda že to nikdy nepoužijí,“ prohlásil Loki, pak se naklonil více, než musel, a otočil se na Kráčejičího ve stínu. „Že ne, náčelníku?“

V tu chvíli Kojot vyskočil z místa, popadl necesér a rozběhl se ke dveřím. Anděl se vrhl jeho směrem, přeletěl nad postelí, ale stačil už jen popadnout boha za rukáv, než Kojot vyklouzl na chodbu.

Nebylo to ale důležité, protože Kojotovi, uhánějícímu ke schodišti, se před očima zjevil tentýž boy jako předtím, ale tentokrát s roztahujícími se křídly. A pak se najednou začaly dveře všech pokojů postupně otevírat a odhalovaly své nájemníky: tlusté i hubené, muže i ženy, mladé i staré, ale všechny okřídlené.

„Nemá to smysl, starý šamane!“ zavolal Loki za jeho zády. „Vzdej se, a vyřídíme to rychle a pokud možno bezbolestně. Ale ne před očima toho ubřečence s copánky, což by ti asi dost vadilo.“

Kojot vycenil zuby jako zvíře, po kterém se jmenoval, a přelétl pohledem z jednoho anděla na druhého. Nakonec se otočil, sklonil se a postavil necesér naplocho na zem. Narovnal se a kopl ho směrem ke Lháři.

„Chtěl jsem jen dobro svého lid...“ začal, ale Loki ho nenechal domluvit.

Dva zvučné výstřely se rozlehly chodbou v ozvěně, která úplně pohltila zvuk padajícího těla.

Loki vzal necesér a už se otáčel, aby odešel, když se k němu náhle přiblížil hotelový boy a roztáhl další dva páry křídel.

„Já to vezmu, Loki,“ řekl rozhodně. „Trůny a Vrchnosti dobře vědí, co bys s podobnými informacemi udělal.“

Lhář zavrtěl hlavou, ale necesér odevzdal. Vzápětí sáhl do kapsy pro nové párátka.

„Není tam nic, co bych nedokázal získat sám, Gabrieli,“ prohlásil. „Víme to oba, a proto jste mi přikázali vypát-

rat a zabít Kojota, místo abyste ho nechali zaujmout mé místo. Na druhou stranu, když si pomyslím, co bychom mohli dokázat ve dvou...”

„Tak na to nemysli,“ uřádl ho Gabriel a vytáhl z kapsy obálku. „Tohle je pro tebe.“

„Díky, ale neočekávej tuzér, protože... Hele, čtyři pera? Co je, sakra? To je vtip?! Celá tahle akce, stopování zasranýho trickstera, past... A jenom čtyři zasraný pera?!!“

„Tak jsme se rozhodli,“ pronesl Gabriel. „Usoudili jsme...”

„Chceš říct, že Michael usoudil,“ skočil mu do řeči Lhář.

Ale Gabriel se nenechal vyprovokovat.

„Usoudili jsme,“ zopakoval důrazně, „že jsme to s výší tvých odměn v poslední době přeháněli a ty sis přestal cenit hodnoty jak samotných per, tak toho, co hlavně dostáváš, když pro nás pracuješ. Doufám, že jsi nezapomněl, že...”

„Ne,“ odsekl Lhář.

Strčil obálku do kapsy a vykročil chodbou. Vzápětí se ale vrátil, šklubnutím strhl z archandělovy hlavy čapku boye a na okamžik zmizel v pokoji 1890. Když odtamtud zase vyšel, čepice už nebyla prázdná.

*

Následujícího dne ráno se Dominic Verenton, známý také jako Kráčejíci ve stínu, probudil úplně oblečený v hotelové posteli. Okamžitě se ozvala pulzující bolest v pravém zápěstí, která ho ujistila, že události minulé noci, jakkoli neuvěřitelné, se opravdu staly. Bohové bílých nakonec Kojota dostali a překazili jeho plán na záchranu sjednocených kmenů. Zmizela tak poslední šance, aby...